

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci **žalobce: T. K.,** zastoupen Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem, se sídlem Joštova 4, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 2336/2003 - 26 ze dne 23. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví blíže označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3491/VL - 10 - HA08 - 2003 ze dne 18. 11. 2003, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel svou kasační stížnost výslovně odůvodňuje ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvádí, že žalovaný nesprávně zhodnotil jeho situaci, neboť nezohlednil neschopnost mongolských úřadů poskytnout mu ochranu v důsledku nepříliš dobré práce tamní policie. Rovněž žalovaný nezohlednil špatnou sociální situaci a velkou nezaměstnanost v Mongolsku, které způsobují,

že si stěžovatel nemá možnost vydělat na zaplacení částky požadované osobami, před nimiž utekl. Stěžovatel z těchto důvodů dovozuje, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na názoru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu uvedené v § 12 a § 14 zákona o azylu, přičemž poukázal na skutečnost, že udělení humanitárního azylu je věcí absolutně volné úvahy správního orgánu a stěžovatel tak jeho neudělením nemohl být zkrácen na svých právech. Krajský soud postupoval v souladu s platnými právními předpisy, a proto žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel v roce 2001 při amatérské soutěži v boxu zranil protihráče, jehož sourozenci mu proto začali vyhrožovat a opakovaně jej fyzicky napadat. Na policii se ve své vlasti neobrátil, protože se soupeřem před zápasem podepsali smlouvu, že se nebudou vzájemně žalovat. Aby unikl těmto problémům, rozhodl se odjet do České republiky pracovat. Jelikož by zde chtěl žít, rozhodl se po uplynutí platnosti pracovního víza a obdržení rozhodnutí o správním vyhoštění požádat o azyl. Žalovaný stěžovateli azyl neudělil, neboť dospěl k závěru, že se nejedná o azylově relevantní důvody, a poukázal zejména na skutečnost, že se stěžovatel cítil ohrožen výhradně ze strany soukromých osob a jelikož se nedovolával ochrany státních orgánů své vlasti, nelze ani dojít k závěru, že by mu taková ochrana byla odepřena. Jak Nejvyšší správní soud dále zjistil z obsahu soudního spisu, stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou, ve které pouze zopakoval okolnosti svého odchodu z vlasti a doplnil, že jeho soupeř utrpěl poranění mozku a později na následky zranění zemřel, jeho rodina proto usiluje o stěžovatelův život. Z toho důvodu požádal o nové projednání své žádosti. Krajský soud však stěžovatelovu žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 26. 5. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 4. 6. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti s ohledem na uplatněné kasační důvody, pak stěžovatel formálně sice uvádí kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., svá tvrzení pod toto ustanovení však nesubsumuje. Podle obsahu kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud dovodil, že tvrdí-li stěžovatel, že v jeho případě bylo možné udělit humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, pak zřetelně směřuje k tvrzené nezákonnosti rozsudku krajského soudu, a tedy ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem výslovně uplatněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je zcela irelevantní, jelikož v daném případě nedošlo v řízení před krajským soudem ani k odmítnutí návrhu ani k zastavení řízení.

Pokud jde o námitku směřující do kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci

právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu. Pokud krajský soud opřel zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, použil správný právní předpis a správnou právní normu a nesprávnosti se nedopustil ani při interpretaci. Opírá-li totiž stěžovatel svoji žádost o azyl toliko o potíže se soukromými osobami, a tuto skutečnost ostatně výslovně potvrzuje i v žalobě a kasační stížnosti, pak nejde o pronásledování ze strany státu, ať již přímé či nepřímé, a důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nemohou být splněny. Krajský soud tedy konstatací tohoto závěru při posuzování právní otázky důvodů pro udělení azylu nepochybil. Ani ve způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou existence důvodů pro konstataci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud žádnou nesprávnost neshledává. Stěžovatel žádné konkrétní důvody svědčící existenci překážky vycestování v žalobě neuvedl a zabýval-li se jimi žalovaný a shledal-li jeho závěr krajský soud správným, ani takovému jeho postupu nelze ničeho podstatného vytknout. V těchto právních otázkách tedy krajský soud použil správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom nesprávnosti se nedopustil ani při výkladu.

Pokud stěžovatel konkrétně uvádí, že v jeho případě je splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu, pak tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení (srov. rozsudek publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatele a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Správnost jeho závěrů nezpochybňují ani stěžovatelem uváděná vysoká míra nezaměstnanosti a nízká úroveň výdělků v Mongolsku, jelikož se jedná o obecnou situaci v zemi. Protože se stěžovatel vědomě ani nepokusil vyhledat ochranu státních orgánů své vlasti, nemůže nyní úspěšně jako důvod hodný zvláštního zřetele namítat, že by mu mongolská policie pomoc neposkytla či nebyla schopna poskytnout. I tato námitka stěžovatele tedy není důvodná.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu